

ANGELUS

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín

1. čtení: Mal 3,1-4 2. čtení: Žid 2,14-18

Ev.: Lk 2,22-40

Žl 24 **Hospodin zástupů, on je král slávy**

Kapka rosy z Božího slova: Maria a Josef jsou poslušni židovského Zákona. Čtyřicet dní po Vánocích přinášejí Krista do chrámu v Jeruzalémě, aby ho „představili“ jeho nebeskému Otcí. Zde Ježíše s radostí vítají starci Simeon a Anna... I já mohu podle Simeonových slov říci: Ty jsi, Pane, mým světlem, mou slávou i mou spásou!

Uvedení Páně do chrámu

Mojžíšský zákoník předepisoval, aby se čtyřicet dnů po narození prvorozeného syna rodiče odebrali do chrámu v Jeruzalémě, aby jejich prvorozeně obětovali Hospodinu a rovněž kvůli rituálnímu očistění matky.

Také Ježíšovi rodiče se podrobili tomuto předpisu. Nebyl to však obvyklý obřad jako všechny ostatní. Jindy to byli lidé, kteří „představovali“

své syny Bohu na znamení oběti a příslušnosti k němu, tentokrát však samotný Bůh představuje svého Syna lidem. Dělá to skrze ústa staříčkého Simeona a prorokyně Anny. Simeon ho představuje světu jako nabídku spásy pro všechny národy, jako světlo, jež bude zářit národům, ale také jako znamení odporu – jako toho, kdo odkryje myšlenky srdcí.

Na památku této události, připomínané evangelistou Lukášem, se poměrně brzy začal na Východě slavít svátek označovaný jako Hypapanté, tedy svátek Setkání. Ve šestém století se tento svátek rozšířil i na Západ, kde se obohatil o kající průvod nahrazující pohanský rituál očistné koupele (luperkálie), který se v této době slavil. Později ještě přibyl obřad žehnání svíček; svátek dostal lidové jméno Hromnice. Tím se chtěla určitým viditelným znamením vyjádřit víra v Krista jakožto „světla národů“. Svíčky, které se potom přinesly domů, sloužily kromě jiného k prozření poslední hodinky těch, kdo během roku odcházeli z tohoto světa k Otci.

Ve světě, který se tak rychle mění a tíhne k postupnému pohřbení všem drobných náboženských a lidových tradic minulosti, už i obyčejná svíce ztratila svůj význam a půvab. Co dnes znamená světlo jedné svíce ve vztahu k pronikavé záři neonových světél veřejných prostranství? A tak dnes mnozí před příchodem do kostela určitě nevěděli, že se slaví svátek svící.

Nicméně, obřady, o nichž jsme se zmiňovali, dosud existují a slaví se v každém kostele, alespoň při jedné mši. Po žehnání svící všichni přítomní následují celebranta v symbolickém průvodu k oltáři, potom se naslouchá Božímu slovu a slaví se eucharistie, po níž se vracíme domů s požehnanou svící.

I když mnohé rituály už neopakujeme, vynasnažíme se zachytit význam této krásné oslavy. Abychom toho byli schopni, musíme vyjít ze dvou jmen, která tato oslava převzala u našich pravoslavných bratří a u nás: Hypapanté a Hromnice – „svátek setkání“ a „svátek světla“.

Ježíšovo setkání se Simeonem a Annou v Jeruzalémském chrámě se zdá být symbolem vyšší a univerzálnější skutečnosti – lidstvo se setkává se svým Pánem v církvi. Na začátku jsme naslouchali slovům proroka Malachiáše, který předem ohlašoval toto setkání: „Hle, posílám svého anděla, aby mi připravil cestu. Hned potom přijde do svého chrámu Pán, jehož hledáte, a anděl smlouvy, po němž toužíte.“ V chrámu rozpoznal Simeon v Ježíšovi očekávaného Mesiáše a prohlásil ho za spasitele a světlo světa. Pochopil, že od tohoto okamžiku se o osudu každého člověka bude rozhodovat podle postoje, který zaujme ve vztahu k Němu; bude ustanoven k pádu nebo ke vzkříšení. Jak řekne Jan Křtitel – drží v rukou lopatu a pročistí dobré zrna od plev (srov. Mt 3,12).

Stejná věc se opakuje také dnes, ovšem v jiných rozměrech; v novém chrámě Božím, kterým je církev, se lidé „setkávají“ s Kristem, učí se ho poznávat, přijímají ho v eucharistii, stejně jako ho vzal Simeon do své náruče. Jeho slovo se zde stává světlem pro nás a jeho tělo je silou a pokrmem. Tuto zkušenost ostatně prožíváme každou neděli – pokaždé probíhá skutečné setkání mezi námi a Bohem. Dnes je tato zkušenost obohacena tím, že překračuje hranice kostela a je zvláště vyzvednuta symbolika svátku. Průvod, ve kterém dnes společně kněží a věřící s rozžatými svícemi a se zpěvem vstoupili do chrámu, byl znamením cesty vstříc Ježíšovi, volajícímu nás z nitra svého chrámu církve, v očekávání, že mu jednoho dne půjdeme vstříc při věčném Hypapanté, kdy nás on „uvede“ a představí svému Otci.

Dostali jsme se tedy k druhému názvu a druhé symbolice svátku Hromnic – svátku světla. Proč právě dnes tolik vyzvedáme tematiku světla? Co znamená, že si přineseme domů malou svíci nijak vysoké ceny? – O významu této skutečnosti jsme slyšeli mnohokrát vyprávět, ale možná jsme jí ještě nikdy zcela neuvěřili nebo ji nepochopili. Musíme se stát světlem světa; nikdo si nezapaluje lampu proto, aby ji ukryl pod postel, a tudíž ani Kristus nezažehl naše světlo ve křtu proto, abychom ho drželi hezky skryté někde stranou, ale abychom jím svítili ostatním, kteří jsou s námi.

My křesťané nikdy neuděláme dost proto, abychom odstranili dvojí nedorozumění. První – omyl, že nám bylo světlo víry dáno jenom proto, abychom jím svítili na naši vlastní cestu, bez

jakéhokoli zájmu o druhé. Druhé – domněnka, že naše víra je jako svíce, kterou rozsvěcujeme, když přijdeme do chrámu, ale jakmile vyjdeme ven do běžného života, hned ji schováváme.

Kolik poutivého zpytování svědomí je potřeba? Co jsme to udělali s naším světlem? Co se stalo s naší svící zapálenou ve křtu? Mohl si jí vůbec někdo všimnout? Mohl se u ní vůbec někdo zahřát? – Ježíš řekl, že přinesl na zem oheň (srov. Lk 12,49); jistě to nebyl materiální oheň, co pálí a ničí, ale oheň, který rozehřívá – oheň lásky. Musel pracovat na velkém rozmrazení světa ochromeného mrazem egoismu a nenávisti. Jeho život byl plamenem takového ohně; lidé mu však umožnili zářit a zapalovat jenom krátkou dobu. Aby se plamen jeho světla mohl na zemi v čase usídlit na delší dobu, svěřil jej svým učedníkům, aby ho lidé mohli poznat.

Světlo, jež nám svěřil, není ničím jiným než přikázáním lásky: Milujte se navzájem; milujte i své nepřátele. Toto světlo by nám na našich životních cestách nikdy nemělo chybět. Měli bychom ho pokaždé nést z chrámu, abychom svítili „všem, kdo jsou v domě“, a těm, s nimiž prožíváme své dny.

Být křesťanem v evangelijním smyslu – tj. být světlem na svícnu – znamená snažit se chápat druhé osoby, počínaje od těch nejbližších, nemít na rtech jenom hořká slova kritiky a nesouhlasu se všemi, dokázat povzbudit i malé úsilí druhých o dobro. Světlem je ten, kdo se dokáže snížit k chudému a starému, kdo jej dokáže pochopit, zastavit se na okamžik a popovídat si s ním a naslouchat mu. Světlem je ten, kdo dokáže odpuštěním, blízkému či kolegovi v práci. Takové světlo skutečně rozehřívá, protože je světlem lásky.

Jenom si však nedělejme žádné iluze. Lásky je velmi obtížná, pokud se nejprve my sami necítíme být milováni. Eucharistie, kterou nyní slavíme, nám umožňuje prožít tuto lásku. Zakoušíme Pána, který nás miloval jako první, který nás přijímá takové, jací jsme. A právě to je okamžik, jenž nám pomáhá skutečně prožít svátek „setkání“.

www.vojtechkodet.cz

Ohlášky:

- * Modlitební společenství bude ve čtvrtek v 18 hod. na faře v Hustopečích. Zveme všechny zájemce o společnou modlitbu a četbu Písma svatého.
- * V týdnu bude první pátek v měsíci, budou adorace, příležitosti ke sv. zpovědi (v Hustopečích od 15³⁰ hod.), a budu navštěvovat nemocné.
- * Večer chval se uskuteční v pátek 7. 2. v 18 hodin ve Špičkách. Všichni jste srdečně zváni.

Sbírky:

	Hustopeče	Špičky	Černotín	Bělotín
3. neděle v mezidobí	Kč 6.581,-	Kč 1.619,-	Kč 2.036,-	Kč 1.219,-

Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplat'.

světlem pro mé nohy je tvé slovo

aneb přečteme Písmo svaté za jeden rok

neděle	pondělí	úterý	středa	čtvrtek	pátek	sobota
2. II.	3. II.	4. II.	5. II.	6. II.	7. II.	8. II.
Gn 18-20	Gn 21-23	Gn 24-26	Gn 27-29	Gn 30-32	Gn 33-36	Reflexe
Žl 9	Žl 10	Žl 11-12	Žl 13-14	Žl 15-16	Žl 17	

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 2. 2. do 9. 2. 2020

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Uvedení Páně do chrámu svátek 2. 2. Měsíční sbírka	Hustopeče	8:00	Za † Pavla Blažka, živou a † rodinu a dvo
	Černotín	9:30	Za † Karla Šnejdrlu, rodiče a Františku Andršovou, manžela a živou a † rodinu
	Bělotín	11:00	<i>Volná intence</i>
Pondělí 3. 2. <i>sv. Blažej</i>	Špičky	16:30	Na poděkování za dar zdraví a Boží požehnání, za rodiny Vaculovy a Duchoňovy
Středa 5. 2. <i>sv. Agáta (Háta, Dobruše), památka</i>	Černotín	16:30	Za † Josefa Hýžu, rodiče, 3 bratry, dvo a živou rodinu
Čtvrtek 6. 2. <i>sv. Pavel Miki a druhové, památka</i>	Bělotín	16:30	Za dceru Barunku, jejího snoubence Vojtu, živou a † rodinu Ondřejovu a dvo, za vedení Duchem Svatým v životním rozhodování
Pátek 7. 2. <i>sv. Richard</i>	Hustopeče	16:30	Za Margitu Mačutkovou při výročí úmrtí a živou a † rodinu Na úmysl dárce
Sobota 8. 2. <i>sv. Jeroným Emiliani – ct. Mlada</i>	Černotín	16:00	Za † Hedviku Sojkovou, dceru, zetě a dvo
5. neděle v mezidobí 9. 2.	Hustopeče	8:00	Za živé a † farníky
	Špičky	9:30	Za živé a † farníky
	Bělotín	11:00	Za † Václava Dvorského, živou a † rodinu a dvo

Tel. na faru: mobil: 733 741 614
 E-mail: farahustopece@gmail.com
<https://www.ihustopece.cz/farnost/>